

Sygn. akt I ACa 1145/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Kowacz-Braun SSA Marek Boniecki
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa S. S. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 10 maja 2017 r. sygn. akt I C 1978/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) na rzecz adwokata B. G. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100), w tym 41,40 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Krężolek SSA Anna Kowacz-Braun

Sygn. akt : I ACa 1145/17

UZASADNIENIE

Oceniając roszczenie powoda S. S. (1), którym domagał się od Skarbu Państwa – Dyrektora Zakładu Karnego w W., zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych, spowodowanych warunkami odbywania kary pozbawienia wolności oraz niedostatecznym zapewnieniem mu opieki medycznej w tej placówce penitencjarnej, Sąd Okręgowy w(...), wyrokiem z dnia 10 maja 2017r :

- oddalił powództwo [pkt I] ,
- nie obciążył powoda kosztami procesu [pkt II] oraz
- przyznał ze środków budżetowych na rzecz adwokata reprezentującego powoda z urzędu , wynagrodzenie za udzieloną pomoc prawną [pkt III sentencji orzeczenia]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Zakład Karny w W. jest zakładem karnym typu zamkniętego dla recydywistów penitencjarnych.

W okresie od 1 sierpnia do 19 września 2013 roku S. S. (1) przebywał w celi nr (...), a od 19 września do 4 października 2013 r w celi nr (...), m. in. i z J. K. oraz J. B..

We wrześniu 2013 r zaczął odczuwać silne bóle brzucha. Udzielana mu była pomoc medyczna. W dniu 19 września 2013 w związku z odczuwaniem silnego bólu , został przyjęty do szpitalnego oddziału ratunkowego w W., dokąd przewiozła go karetka pogotowia wezwana przez administrację zakładu karnego. Udzielono mu wówczas pomocy i po ponad godzinie wypisano z zaleceniem diety i kontroli lekarskiej w ciągu dnia. Lekarz skierował powoda do specjalistycznej poradni chirurgicznej.

W związku z tym, że dolegliwości bólowe nie ustępowały, podawane powodowi były każdego dnia na terenie zakładu środki przeciwbólowe. Mimo ich stosowania , dalsze bóle spowodowały , iż ponownie , w dniu 26 września 2013r , został przewieziony na oddział ratunkowy szpitala w W.. Po badaniu nie stwierdzono potrzeby doraźnej interwencji chirurgicznej . Po kilku godzinach został odwieziony z powrotem do zakładu z zaleceniem kontroli w razie nawrotu dolegliwości lub braku poprawy.

Powód był nadal pod kontrolą służby medycznej strony pozwanej . Wobec utrzymywania się dolegliwości, w tym odruchów wymiotnych ,powodujących , że więzień mógł właściwie przyjmować tylko napoje , w dniu 4 października 2013 roku został przewieziony karetką pogotowia na Oddział (...) Szpitala Aresztu Śledczego w K. W dniu 10 października 2013 roku S. S. (1) poddano operacji polegającej na wycięciu pęcherzyka żółciowego z kamieniami. Po zastosowaniu niezbędnego leczenia 29 października 2013 roku pacjent został wypisany i przewieziony do zakładu karnego.

W okresie od 5 grudnia 2013 roku do 7 stycznia 2014 roku powód zajmował celę numer (...) Wspólnie z nim ,w tym okresie, przebywało od 6 do 8 innych osadzonych.

Cela numer (...) jest celą ośmioosobową o powierzchni 24,08 m². Znajduje się w niej tzw. kącik sanitarny składający się z muszli WC oraz umywalki. Jego powierzchnia nie jest uwzględniana w ogólnej powierzchni celi. Sanitariat oddzielony jest od powierzchni mieszkalnej niesięgającą sufitu konstrukcją z metalu i blachy o wysokości około 2,2 m . Od pozostałej części oddziela go kotara.

Dla osadzonych dostępna była na bieżąco zimna woda, natomiast woda ciepła dostarczana jest trzy razy dziennie, każdorazowo na około 15 minut.

Czyszczenie i dezynfekowanie kącików sanitarnych znajdujących się w celach w Zakładzie Karnym w W. dokonywane było , w okresie pobytu tam powoda, przez osoby przebywające w poszczególnych pomieszczeniach mieszkalnych.

Raz w miesiącu administracja zakładu przekazywała osadzonym środki do mycia i dezynfekcji toalet (typu(...) lub podobne), których używanie dopuszczalne jest w pomieszczeniach, w których przebywają ludzie. Środki te nie mają właściwości żrących ani duszących. Ich użycie nie wpływa negatywnie na komfort przebywania w celach.

Były one ogrzewane w sezonie grzewczym. W okresie przebywania powoda w celi nr (...) okno było cały czas otwarte, gdyż wszyscy skazani palili papierosy.

Osadzeni w ZK W. , co najmniej raz w tygodniu korzystają z ciepłego prysznica. Łącznie znajdujące się na terenie zakładu składają się z 4-5 natrysków, a poszczególne stanowiska oddzielone są od siebie zasłonami.

S. S. (1), opuścił zakład w dniu 17 lutego 2014 roku , a obecnie przebywa w Zakładzie Karnym w K..

Rozważania prawne , służące ocenie roszczenia zgłoszonego przez powoda, Sąd I instancji rozpoczął od wskazania , iż S. S. (1) dochodził zadośćuczynienia za doznaną krzywdę , którą miało wywołać naruszenie jego dóbr osobistych godności oraz zdrowia , przez warunki przebywania w Zakładzie Karnym w W. oraz to w jaki sposób , wobec stwierdzonych dolegliwości bólowych , udzielana mu była, na terenie tej placówki penitencjarnej pomoc medyczna.

Następnie uznając , że potencjalną podstawą normatywną odpowiedzialności strony pozwanej za wyrównanie doznanego przez powoda uszczerbku, byłyby art. 23 i 24 §1 kc w zw z art. 417 §1 i 448 kc , odwołał się do generalnych wniosków , które dla zastosowania tych norm wynikają z ukształtowanego orzecznictwa sądowego.

Przenosząc następnie te uwagi natury ogólnej na grunt rozstrzyganej sprawy uznał , że nie można w sposób usprawiedliwiony potwierdzić , że warunki w jakich powód odbywał karę izolacyjną na terenie ZK W. , w okresie do którego odwołuje się w podstawie faktycznej żądania powód , mogą zostać ocenione jako naruszające dobra osobiste S. S..

W odniesieniu do zarzutu nie dochowania przez administrację zakładu zapewnienia powodowi przewidzianej przez obowiązujące przepisy minimalnej normy powierzchniowej w celi nr (...), Sąd uznał , iż powód nie dowiódł takiego stanu rzeczy , który co do zasady , zgodnie z powołaną w uzasadnieniu przez Sąd Okręgowy uchwałą Sądu Najwyższego [7] z 18 października 2011r , sygn.. III CZP 25/ 11 , może stanowić dostateczną przesłankę do uznania , iż dobro osobiste w postaci godności więźnia osadzone w tych warunkach, zostało naruszone.

Jego zdaniem, S. S. nie uprawdopodobnił nawet , że powierzchnia ta była mniejsza niż wynika z dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną lub , że w tym czasie w celi nr (...)przebywało więcej aniżeli ośmiu osadzonych.

W ocenie Sądu , naruszeniem takim nie jest to, w jakich warunkach powód mógł załatwiać swoje potrzeby fizjologiczne. To , że kąćki sanitarne są w ZK W. oddzielone od pozostałych części cel kotarami, a w celi nr (...) , ściany okalające kąćki nie sięgały sufitu , nie stanowią o takim naruszeniu dlatego , że warunki te nie odbiegały na niekorzyść od warunków w jakich karę w tym zakładzie odbywali inni osadzeni. Zdaniem Sądu , odwołującego się w tym zakresie także do utrwalonego orzecznictwa sądowego , nie stanowią naruszenia godności więźnia , pewne , nie przekraczające nadmiernej miary, uciążliwości lub niedogodności związane z samym pobytem w zakładzie, polegające np. na niższym od oczekiwanego standardzie celi lub urządzeń sanitarnych. Każdy pobyt w areszcie śledczym czy zakładzie karnym wiąże się z naturalnymi dolegliwościami w postaci pogorszenia standardu życia, ale , co do zasady , obejmuje to zwykłe następstwa izolacji przymusowej, które , co do skali wynikającej z natury odosobnienia , w odniesieniu do powoda u strony pozwanej nie były przekroczone.

Za nie wykazane uznał Sąd I instancji te twierdzenia powoda , który naruszenia swoich dóbr osobistych upatrywał w następstwach czyszczenia kąćka w celi nr (...), niewłaściwymi dla jego zdrowia , środkami chemicznymi .

W tym zakresie Sąd wskazał , że S. S. w złożonym zeznaniu zaprzeczył aby takie środki były osadzonym przekazywane do wykorzystania w tym celu. Dodał , że z ustaleń wynika , że te , stosowane przez administrację zakładu , są dostosowane do kontaktowania się z nimi ludzi , nie mając właściwości dla nich niekorzystnych.

Sąd wykluczył, aby sposób w jaki osadzonym był , w czasie doniosłym dla rozstrzygnięcia, zapewniony dostęp do wody w celach , czy też zorganizowane były kąpiele, mogły stanowić naruszenie godności więźniów , skoro warunki te realizowały postanowienia, obowiązującego w tym zakresie, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności.

Podobnie nie może tego naruszenia stanowić sposób zapewnienia ciepła w celi zajmowanej przez powoda , skoro w opisanym w pozwie okresie, wszyscy osadzeni w celi nr (...)palili tytoń , co powodowało , że okno w pomieszczeniu mieszkalnym było cały czas otwarte , zapewniając dodatkowo , niezbędną w tych warunkach , wentylację. S. S. (1) nie dowiódł natomiast, aby w tym czasie , ogrzewanie celi było niesprawne.

Odnosząc się do argumentacji powoda , w ramach której naruszenia swoich dóbr osobistych upatrywał w następstwach niewłaściwego udzielania przez administrację zakładu, pomocy medycznej na przełomie września i października 2013r , w związku ze stwierdzonym ostatecznie zapaleniem pęcherzyka żółciowego , Sąd Okręgowy stanął na stanowisku , że sposób działania służby medycznej strony pozwanej wobec dolegliwości powoda był właściwy i nie sposób w nim upatrywać źródła naruszenia twierzonego przez S. S..

Ponownie powołując ustalone w sprawie fakty , odnoszące się do tych zdarzeń , zaakcentował w szczególności to , że nawet wydanie przez lekarza przyjmującego powoda na SOR szpitala w W. , skierowania do specjalistycznej poradni chirurgicznej nie obligowało , wobec nie potwierdzenia wówczas konieczności natychmiastowej interwencji w postaci zabiegu operacyjnego , administracji do niezwłocznego zapewnienia osadzonemu tej konsultacji.

Podniósł , w tym kontekście także i to , że nawet po przyjęciu S. S. do szpitala przy AŚ w K. , w dniu 4 października 2013r , stan jego zdrowia nie wymagał natychmiastowej operacji usunięcia pęcherzyka żółciowego , skoro zabieg ten wykonano dopiero po sześciu dniach od przyjęcia – 10 października 2013r

Rozstrzygając o kosztach procesu , Sąd I instancji , stosując norm art. 102 kpc , nie obciążył nimi przerywającego powoda , uznając , że przemawia dostatecznie za taką decyzją to , że powód od wielu lat odbywa karę pozbawienia wolności i nie posiada stałego zatrudnienia ani żadnego wartościowego majątku.

Określając wielkość należnego pełnomocnikowi, reprezentującemu powoda z urzędu, wynagrodzenia oraz refundacji poniesionych przez niego wydatków związanych czynnościami reprezentacji , Sąd zaliczył do nich 885,60 zł – sześciokrotność opłaty za czynności adwokata z tytułu prowadzenia sprawy o zadośćuczynienie związane z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności powiększona o stawkę podatku od towarów i usług, zgodnie - § 2 ust. 3, § 11 ust. 1 pkt 25, § 19 pkt 1 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz

329,96 zł , tytułem wydatków pełnomocnika związanych z kosztami dojazdu na widzenia z powodem w zakładzie karnym według przedłożonego spisu kosztów z niewielką jego korektą, w zakresie 60 groszy , w odniesieniu do kwoty w nim wskazanej.

W apelacji od tego orzeczenia S. S. (1) , zaskarżając je w całości , domagał się jego zmiany i uwzględnienia żądania pozwu w całości oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania za obydwie instancje.

Ponadto pełnomocnik skarżącego, ustanowiony z urzędu , wnosił o przyznanie mu wynagrodzenia za tę pomoc przez Sądem II instancji , w warunkach ich nie pokrycia przez reprezentowanego chociażby w części. Postulował przy tym, aby kwota z tego tytułu odpowiadała podwyższonej stawce minimalnej.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego, w sposób mający dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie , a to

a/ art. 244 §1 kpc , wobec uznania notatek służbowych sporządzonych przez funkcjonariuszy ZK w W. za dokumenty urzędowe , co prowadziło do niepoprawnego wniosku , iż apelujący nie zdołał w postępowaniu obalić domniemania, iż dane w nich ujęte odpowiadają rzeczywistemu stanowi rzeczy , w odniesieniu m. in. do powierzchni mieszkalnej celi nr (...),

b/ art. 227 kpc i art. 292 kpc , jako następstwa oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o przeprowadzenie opinii biegłego z zakresu budownictwa i architektury dla stwierdzenia rzeczywistej powierzchni tej celi ,

w związku z tym zarzutem apelujący wnosil o dokonana na podstawie art. 380 kpc, instancyjną weryfikację tej decyzji procesowej Sądu I instancji i przeprowadzenia tego dowodu przed Sądem Apelacyjnym ,

c/ art. 233 §1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów , której apelujący upatrywał w nieprawidłowej weryfikacji relacji świadka J. B. i nie obdarzenie jej w pełni wiarygodnością. Wada ta miała polegać także na dowolnej ocenie zeznań powoda , mimo , że znajdowały dostateczne potwierdzenie w relacjach świadków B. i J. K..

- naruszenia prawa materialnego , jako konsekwencji niepoprawnego niezastosowania art. 24 §1 kc w zw z art. 448 i 417 §1 kc , które powinny stanowić, zdaniem skarżącego podstawę do uwzględnienia w całości żądania pozwu.

W odpowiedzi na apelację, reprezentująca stronę pozwaną Prokuratoria Generalna RP, domagała się jej oddalenia , jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia S. S. (1) kosztami postępowania przez Sądem II instancji.

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy powoda nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Nie ma racji skarżący podnosząc zarzut procesowy naruszenia art. 233 § 1 kpc.

Na wstępie jego oceny przypomnieć należy , odwołując się do utrwalonego i podzielanego przez skład Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego sprawę , stanowiska Sądu Najwyższego , wypracowanego na tle wykładni art. 233 §1 kpc , iż jego skuteczne postawienie wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwa powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Te uwagi natury ogólnej , odniesione do argumentów jakimi posłużył się skarżący aby stawiany zarzut usprawiedliwić, wykluczają jego podzielenie.

Z motywów zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika dlaczego Sąd I instancji obdarzył w całości wiarygodnością relację świadka J. K. i dlaczego jedynie w części walor ten przypisał depozycjom świadka B. / a w konsekwencji także powoda /

Dokonując oceny w ten właśnie sposób Sąd nie przekroczył granic oceny swobodnej , a samo twierdzenie skarżącego , iż powinna być ona odmienna - z przyczyn o których była mowa wyżej- stanowiąc nieskuteczna z punktu widzenia

zasadności stawianego zarzutu polemikę strony z oceną dokonaną przez Sąd, wyklucza uznanie weryfikowanego zarzutu za usprawiedliwiony.

Nie można podzielić stanowiska S. S. (1) na którym oprzał kolejny zarzut procesowy , naruszenia art. 244 §1 kpc.

Jego realizacji upatruje w nadaniu przez Sąd notatkom urzędowym funkcjonariuszy służby więziennej, do których strona pozwana odwoływała się w ramach obrony przed roszczeniem zgłoszonym w pozwie , rangi dokumentu urzędowego.

Zarzut ten jest nietrafny dlatego , że pamiętać należy , iż jak każdy zarzut procesowy może zostać podzielony tylko wówczas , gdy naruszenie normy formalnej przez Sąd ma znaczenie dla treści rozstrzygnięcia.

W rozstrzyganej sprawie tego rodzaju zależności nie ma albowiem niezależnie od tego jak potraktować z punktu widzenia wynikającego z art. 244 §1 i 2 kpc rozróżnienia na dokumenty urzędowe i prywatne, notatki służbowe funkcjonariuszy ZK i nawet przyjąć , że nie spełniają one wprost cech dokumentów urzędowych w rozumieniu tego przepisu , to z pewnością są co najmniej dokumentami prywatnymi, których waloru autentyczności powód nawet nie starał się w procesie podważać.

Skoro tak , to - jak każdy inny dokument - podlegały swobodnej ocenie Sądu rozstrzygającego spór , zgodnie z regułami opisanymi przez art. 233 §1 kpc i na jej podstawie ich treść może być uznana za odpowiadającą rzeczywistemu stanowi rzeczy.

Sąd I instancji mógł je wobec tego uznać za wiarygodne i uczynić podstawą przyjętych przez siebie ustaleń. Stwierdzenie to jest tym bardziej uzasadnione , że powód nie powołał w postępowaniu nie powołał w postępowaniu żadnych dowodów , których treść mogłaby skutecznie podważyć wiarygodność danych zawartych w tych dokumentach.

W tym kontekście wskazać należy , że nie był do tego środkiem skutecznym , wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego budownictwa i architektury , za pośrednictwem której miałyby zostać ustalona, zdaniem powoda rzeczywista poniechania użytkowa celi mieszkalnej nr (...).

Dowód ten był nieprzydany dla potwierdzenia tej okoliczności , już chociażby z tej przyczyny , że opinia musiałaby się wiązać z dokonaniem oględzin i pomiarów pomieszczenia mieszkalnego , a S. S., postulując jego przeprowadzenie w żaden sposób nawet nie uwiarygodnił , że dane dotyczące powierzchni celi, przedstawiane przez pozwaną są niezgodne z rzeczywistym stanem w ówczesnym czasie , a tym bardziej , że po ponad 4 latach od czasu , kiedy w tej celi przebywał, jej stan nie uległ zmianie.

Formułowanie wniosków na podstawie danych z roku 2017r w tych okolicznościach byłyby obarczone oczywistym błędem założeń opiniodawczych, decydujących o zupełnie nieprzydatności jej wniosków dla ustaleń doniosłych w sprawie.

Te, odnoszące się do opinii biegłego uwagi powodują , że niezasadnym jest także zarzut kolejny , naruszenia art. 227 kpc i 292 kpc , skoro jego postawienie wynika właśnie z nieprzeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z opinii biegłego tej specjalności.

Ocena , iż decyzja procesowa Sądu I instancji o oddaleniu, w opisanych okolicznościach tego wniosku powoda, była poprawną, skutkuje odmową uzupełnienia o nią postępowania dowodowego przed Sądem II instancji , skoro wniosek ten , na tym etapie rozpoznawania sprawy należało , w konsekwencji , ocenić jako spóźniony , w rozumieniu art. 381 kpc.

Uznanie , że żaden z zarzutów procesowych nie jest zasadny powoduje , iż ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy , Sąd II instancji aprobuje i przyjmuje za własne.

Stanowią one podstawę do stwierdzenia , że Sąd Okręgowy nie dopuścił się również błędu , który jest przez apelującego formułowany, w odniesieniu do sposobu zastosowania norm prawa materialnego.

Motywuując ten zarzut skarżący , nie powołuje w istocie żadnych dodatkowych argumentów , uznając jedynie , że niezastosowanie tych przepisów jest następstwem błędów procesowych Sądu Okręgowego skoro - jak podnosił- materiał dowodowy pozwalał na potwierdzenie tego , że kara pozbawienia wolności była wykonywana przez pozwany zakład , w odniesieniu do osoby powoda , w sposób niehumanitarny z naruszeniem jego godności , wywołując krzywdę podlegająca wyrównaniu.

Taka motywacja tego zarzutu jest zupełnie nieprzekonująca.

Ustalenia poczynione w sprawie prowadzą do zupełnie innych wniosków, w zakresie oceny prawnej żądania powoda.

Ma rację Sąd I instancji, wykluczając odpowiedzialność strony pozwanej za wyrównanie krzywdy twierdzonej przez S. S. (1).

Nie zdołał on udowodnić , że warunki, w jakich odbywał karę w Zakładzie Karnym w W. powodowały naruszenia jego dób osobistych. Nie może zatem skutecznie ubiegać się o przyznanie mu od Skarbu Państwa - reprezentowanego przez Dyrektora ZK - świadczenia wyrównawczego kompensującego krzywdę mającą by wywołaną przez nie.

Z podanych przyczyn , w uznaniu , iż żaden z zarzutów podniesionych przez powoda nie jest trafny , opartą na nich apelację , Sąd Apelacyjny oddalił , na podstawie art 385 kpc w zw z art. 23 i 24 §1 kc w zw z art. 417 §1 i 448 kc .

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego była norma art. 98 §1 i 3 kpc w zw z art. 99 kpc oraz art. 108§1 i 391 §1 kpc i wynikająca z niej , dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu , zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna Prokuraturii Generalnej RP , została ustalona na podstawie § 8 ust. 1 pkt 26 w zw z §10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 [DzU z 2015 poz. 1800 z późn. zm]

Sąd II instancji przyznał -ze środków budżetowych- wynagrodzenie będącemu adwokatem pełnomocnikowi powoda, ustanowionemu z urzędu , na podstawie §14 ust. 1 pkt 26 w zw §16 ust. 1 pkt 2 oraz 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r [DzU z 2016 poz. 1714]

Ustalając należną z tego tytułu kwotę, na podstawie §4 ust. 1 rozporządzenia Sąd zwiększył do 150 % stawkę minimalną , określoną w tym akcie prawnym.

SSA Marek Boniecki SSA Grzegorz Kręzołek SSA Anna Kowacz - Braun